౬౦

హోటలు రాకాసిలో డిటెక్టివ్ భూతం

సరికొత్త డిటెక్టివు నవల, "చచ్చిపోయిన శవం" చదువుతూ పడుకున్నాను. నవల ప్లాటూ, శంకరంగారు చాలాసేపు మాట్లాడిన విషయాలూ కూడా, నా తల్లో గిరగిరా తిరుగుతున్నయి. నాకు ఈ తిరుగుడువల్ల కొంచెం కునుకు పట్టినట్టుంది. టెలిఫోన్ మోతకు హులిక్కిపడి లేచాను. నన్ను ఎవరో ట్రంకు చేస్తున్నారు! రిసీవరు ఎత్తి, "అలోవ్! అలోవ్!" అన్నాను.

"అచ్చుతప్పు, గురో!" అన్నాడు భద్రం. వాడు ఎప్పుడొచ్చాడో వచ్చాడు. నా పక్క నిలబడ్డాడు.

"ఏమిటదీ?" అన్నాను.

"అలోప్, కాదు; ఆలోవ్, అనాలి."

"ఆలోవ్ అనాలా ?"

"కండితంగా, గురో !"

"ఆలోప్ అనగూడదా ?"

"కూడదు, గురో !"

"అది ఏంతప్పన్నావ్ ?"

"అచ్చు తప్పులే. గురో !"

"నాన్సెన్ ! నువు నన్ను మాటల్లో పెట్టేస్తివి. ఈ లోపల ట్రంకు మాట్లాడుకు పోతున్నది...అలోవ్!...ఏమిటీ ? రాకాసా ? ...హోటల్ రాకాసా ? నన్ను రమ్మన్నారా ? ఎవరా డిటెక్టివ్ ? భూతమా ? ఏది ? ఆ చచ్చిపోయిన శవం కేసుపట్టి నాయనేనా ? అర్జంటు కేసే ? నా సలహా కావాలా ? వొండ్రుఫుల్, వొండ్రు ఫుల్ ! ఇప్పుడే నా ఆటో ఎక్కి బయల్దేరుతున్నా !" అంటూ టెలిఫోన్ పడేశాను.

అంతదాకా నేను మా యింటిని పరీక్షగా చూడలేదు. ఆ ఛాన్సు ఇప్పుడు దొరికింది. నేను నుంచున్నది మా డ్రాయింగు గదికి మల్లే కనిపించింది. ఒక మూలగా నేను పడుకునే మడత మంచం, దానిమీద విశాలమైన పరుపూ, పరుపుమీద డ్రెస్సింగు టేబులూ, మంచం కింద అయిదారు కుర్చీలూ అవీ ఉన్నాయి. గోడలకు అవీ ఇవీ వేళ్ళాడుతున్నయి.

"భద్రం !"

"ఏం గురో ?"

"గది ఇంత చల్లగా ఉందేం ?"

"కండీషండీ గది గదా గురో ? ఆపాటి సలవ ఉండదా ?"

"సరే, డిటెక్టివ్ భూతం దేన్నో పట్టాట్ట. మనకి కాలొచ్చింది. హోటల్ రాకాసికి వెంటనే వెళ్ళాలి. నువు రెండు నిమిషాల్లో రెడీకా!"

"నేను రెండు నిముషాలకిందటే రెడీ గురో!"

"అయితే దూకు!" అంటూ నేను కింది అంతస్తులోకి దూకి, నా ఆటో దగ్గరికి పరిగెత్తి అందులోకి దూకాను. ఆటో దూసుకు పోతున్నది. అది హోటల్ రాకాసికి దూసుకుపోతున్నట్టు నేను కనిపెట్టగలిగాను.

అర్థరాత్రి హోటల్ రాకాసి నిర్మానుష్యంగా ఉంది. నేను మెట్లమీదిగా దూకుతూ నాలుగో అంతస్తుకు వెళ్ళి అక్కడి గోడ ల్లోకి తీవ్రంగా చూశాను. ఇంతలో నా వీపుమీద ఏదో నిలబడి నట్టు గ్రహించ గలిగాను. అవి లిఫ్టుబోయి చూపులు!

బోయి నన్ను చూసి నవ్వి, "కే యాస్ గారా?" అన్నాడు.

"లాంతర్లల్లే ఆకళ్ళు తెలీటంలేదా? ఆ యెగదువ్విన జుట్టు, కిటికీ కమ్ములంటి చేతులు—తెలీటం లేదా?"

"డిటెక్టివ్ భూతం ఉండేది ఏగది?" అడిగాను.

"ఆరు" అని చెప్పాడు.

వెంటనే ఆరో నంబరు గదిలోకి దూకాను. స్విచ్ వెలిగించాను. కళ్ళ ఎదట శవం! దారుణ హత్య! నాతల్లో శవం గిర్రున తిరిగింది. లిఫ్టుబోయి తిరిగాడు! అంచేత కాస్సేపు ఏమీ చూడ లేక పోయినాను.

డిటెక్టివు భూతాన్ని ఎవరో హత్య చేశారు. శవం పక్క మీద వెల్లికిలా పడుకుని నోరు తెరుచుకుని ఉన్నది. ఎక్కడా గాయంలేదు. నెత్తురు లేదు. గదికి ఉన్నది ఒకటే వాకిలి. అది

మూసి ఉన్నది. లోపల గడియపెట్టి ఉన్నది. అంతకుడు ఎట్లా లోపలికి వచ్చాడు? ఎట్లా చేశాడు? అన్నిటి కన్న మిష్టరీ— ఎట్లా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు?

"ఒక్క క్లూ కూడా లేదే?" అన్నాను.

"సార్. ఒక్క క్లూ నేను ఇవ్వనా?" అన్నాడు లిఫ్టు బోయ్!

"చూస్తావెందుకు?" అన్నాను.

లిఫ్టుబోయి ఒక పెద్ద కత్తి తీసి దాన్ని డిటెక్టివ్ భూతం గుండెల్లోకి దిగేశాడు. "మీరు కళ్ళుమూసు కొండి, సార్!" అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచేప్పటికి లిఫ్టుబోయ్ నా కళ్ళల్లోకి చూసి నవ్వుతూ, "ఆ కత్తి కోసం వెతకండి, సార్!" అన్నాడు.

"థాంక్యూ."

ఇంతలో హోటల్ మేనేజరు వచ్చి నన్నుచూసి హడలి పోయాడు.

"నేను డిటెక్టివ్ కేయాస్‌ని. మీ హోటల్ ఆరోనెంబరు గదిలో డిటెక్టివ్ భూతం అనే అయన హత్య చేయబడినట్టు బహుశా మీకు తెలియ దనుకుంటాను."

"ఎప్పుడు, సార్?"

"హత్య చేయబడింది ఒక డిటెక్టివని మీరు మరిచి పోతున్నారు."

"తెలిస్తేగదండీ మరిచిపోవటానికి?"

"ఇది మీ హోటలనేది జ్ఞాపకం ఉంచుకోండి. నే నడిగే ప్రశ్నలకి సూటిగా సమాధానా లివ్వటం మాకు మంచిది...... అయిదో నెంబరు గదిలో ఎవరున్నారు?"

"ఇప్పుడెవరూ లేరు సార్?"

"హత్య జరిగినప్పుడు ఎవరున్నారు?"

"చెబితే హోటల్ పరువుపోతుంది, సార్."!

"మరి అదు పక్కన ఉన్న నెంబరేది?"

"రెండు, సార్."

"ఏడు నెంబరో?"

"మా హోటల్‌లో ఆరే గదులు, సార్."

ఆరుగదులూ నాతల్లో తిరుగుతున్నాయి. లిప్టుబోయీ, మేనేజరూ, భద్రం కూడా తిరుగు తున్నారు. నాతలే రంకుల్రాట మైతే ఎంతడబ్బు సంపాయించేవాణ్ణో!

ఒక్కొక్కగదే పరీక్ష ఆరంభించాను. ఒకటో నెంబర్లో ఒక 60 ఏళ్ల ముసలాయన ఉన్నాడు. రెండో నెంబర్లో ఒక 55 ఏళ్ల మనిషి ఉన్నాడు. మూడో నంబర్లో 50 ఏళ్ల వాడూ, నాలుగో నంబర్లో 45 ఏళ్ల యువతీ, అయిదోనంబర్లో 40 ఏళ్ల యువతీ ఉన్నారు.

"ఈ హత్యమాటేమిటి, సార్?" అన్నాడు యజమాని.

"ఇది పోలీసువారికి తెలియజేయటం మనవిధి. నిన్నుమాత్రం నేను కాపాడుతాను...ఈ భూతాన్ని చూడటానికి ఎవరెవరు వచ్చారు?"

"రాత్రి తొమ్మిదిదాటినాక దివాళా బ్యాంకు కాషియరు వచ్చి అయిదు నిమిషాలు మాట్లాడి వెళ్లాడు, సార్!"

ఒక్క దూకుతో టెలిఫోన్‌మీద పడి, "అలోవ్!" అన్నాను. అవతల ఏదో గొంతు పలికింది. "దివాళా బాంకా? మాట్లాడేది కేయాస్ - డిటెక్టివ్ కేయాస్. మీ కాషియరు కావాలి. మాట్లాడేది కాషియరా?...కాదా?" టెలిఫోన్ కిందపడేశాను.

ఇంతలో టకటక మెట్లమీద చప్పుడయింది. ఇనస్పెక్టరూ, ఇద్దరు పోలీసులూ వచ్చారు. "మిమ్మల్ని ట్రంకు చేద్దామను కుంటూంటే మీరే వచ్చారు. ఈ కేసులో అంతకు డెవరని మీ అభిప్రాయం?"

"మీరుండగా మాకు అంతకుడి విచారం ఎప్పుడూ ఉండదు. ముందు శవాన్ని చూడాలి."

బూట్లు టకటక చప్పుడు చేస్తూ ఇనస్పెక్టరు ఆరో నెంబరు గదిలోకి వెళ్లాడు. నేనుకూడా వెళ్ళాను.

శవాన్నిచూసి ఇనస్పెక్టరు వొణుకుతున్నాడు. నోటమాట రావటం లేదు. పాపం, శవమంటే ఎవరి కన్నా భయం భయం గానే ఉంటుంది!

"ఇంత ఘోరహత్య నేనెప్పుడూ చూడలేదు. డిటెక్టివులనే హత్యచేసేవాళ్ళు బైలుదేరితే ఇక మా పోలీసుల గతేమిటి?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"ఈకేసును నాకు వదలండి. అంతకు డెవరైందీ నాకు తెలు సనుకుంటాను. కాని అప్పుడే చెప్పటానికి వీల్లేదు. ఇంకా సాక్ష్యం కావాలి. మీరింటికివెళ్ళి పడుకుని నిద్రపోండి. సమయం వచ్చి నప్పుడు నేను పిలుస్తాను."

ఇనస్పెక్టరు నన్ను థాంక్సుచేసి వెళ్ళి పోయాడు.

"భద్రం!"

"గురో!"

"దూకు!" ఇద్దరం హోటల్ మీదినించి కిందికి దూకి, తర వాత ఇద్దరమూ ఆటో లోకి దూకాం. ఆటోతోపాటు మేం కూడా దూసుకు పోతున్నాం.

ఆటో దివాళా బాంకు ముందాగింది. అర్థ రాత్రి కావటంవల్ల బాంకులో జనం ఎవరూలేరు. కాషియర్ ఒక్కడే కూచుని, నోట్ల కట్టలు లెక్క పెట్టుకుంటున్నాడు.

"మీరు తొమ్మిదిగంటలకు హోటల్ రాకాసి కెందుకెళ్ళారు?" అని అడిగాను. అతను తెల్లబోవటం నేను గమనించ గలిగాను.

"మీరు నన్నా ప్రశ్న అడగటం నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది" అన్నాడు కాషియర్.

"మీరు డిటెక్టివ్ భూతాన్ని కలుసుకున్నారు!" అడిగాను.

"మీరు నాతో మాట్లాడటం ఎంతో గొప్పగా భావిస్తున్నాను," చెప్పాడు.

ఇంతసేపూ నా తలలో తిరుగుతున్న ఏదో ప్రశ్నని ఆపి, తలలోనించి బయటికి తెంపి లాగి, కాషియర్ దవడ కేసి ఫెడేల్న కొట్టాను.

"మీరు డిటెక్టివు భూతాన్ని వదిలి రావటానికి ముందో వెనకో అతను హత్య చేయబడ్డాడు!" అన్నాను నోట్లల్లోకి తీవ్రంగా చూస్తూ.

"చాలా సంతోషం! చాలా సంతోషం!" అన్నాడు కాషియరు.

భద్రానికి చెయ్యి ఊపి శరవేగంతో పరిగెత్తిఆటోలో దూకాను. అక్కడినుంచి హోటల్ రాకాసికి దూసుకు పొయ్యాం.

నాలుగో అంతస్తులో లిఫ్టు బోయ్ కనిపించి, "కేయాస్‌గారూ. ఒక రహస్యం చూపిస్తా రండి!" చెబుతూ నన్ను అయిదో నెంబరు గదికి తీసుకు పోయాడు. అందులో 40 ఏళ్ళ యువతి పక్క మీద ఒత్తిగిల పడుకుని ఉన్నది.

"హత్య!" అన్నాడు బోయి.

"క్లూలో?" అన్నాను.

బోయి నన్ను ఒక్క క్షణం ఆగమనిచెప్పి, కత్తి తెచ్చి ఆమె గుండెల్లో పొడిచి, "అదుగో క్లూ!" అన్నాడు.

నేను మేనేజరు గదిలో దూరాను.

"హోటల్లో ఇంకా బతికున్న యావన్మందినీ పిలిపించండి," చెప్పాను.

అందరూ వచ్చి నా కెదురుగా నిలబడ్డారు. వారిలో ఒక్కతె మాత్రమే స్త్రీ, 45 ఏళ్లుంటాయి. మిగిలినవారిలో గదుల్లో ఉండే ముగ్గురు పురుషులూ, మేనేజరూ ఉన్నారు.

స్త్రీ కేసి తిరిగి "ఈ హోటల్లో ఈరాత్రి ఇప్పటికి రెండు హత్యాశ్చర్యమైన:మరణాలు జరిగినయి.అంతకులు మీలో ఒకరై ఉండాలి, బయటి వాళ్లు రావటానికి వీల్లేదు. ఎందు చేతనంటే హోటలు బయటి వాకిలి రాత్రి తొమ్మిదినుంచీ తాళం వేసేఉంది. మీరు నిజం చెప్పేస్తే ఉరిశిక్షతోపోతుంది.లేకపోతే-" ఆగాను.

"నేను మూటింగుకు పోయి పదకొండింటి కొచ్చి పడుకుని నిద్రపోయాను. నాకేమీ తెలీదు," చెప్పింది స్త్రీ. మొహం మీది పంచరంగులను బట్టి ఆమె చెప్పింది నిజమే అనుకున్నాను. కాని ఆమె నటి అన్నవిషయం నాకు వెంటనే గ్నెప్తికి వచ్చింది.

"అమ్మో, నిన్నెవడు నమ్మాడు? హత్యలుచేసి అంతకురాలు కానట్టు నటించగలవు. తొమ్మిదింటికే వచ్చి పదకొండుకు వచ్చినట్టు నటించగలవు. నిజం చెప్పు!" అని ఉరిమాను. నా గొంతు వింటుంటే నాకే గుండె అదలయింది.

"ఇంక మీరంతా వెళ్ళొచ్చు. నాకు అర్జంటు పని ఉంది" అంటూ కిందికి గెంతేశాను. ఆటో దూసుకు పోతోంది.

దారిలో ఎవరో చెయ్యెత్తాడు. ఆటో ఆగింది. సన్నగా పొడుగాటివాడు లోపలికి ఎక్కి రహస్యంగా, "రాయపేట అంజలీ రోడ్డుకు పోనీ!" అన్నాడు. ఆటో అంజలీరోడ్డుకు దూసుకుపోయి ఠక్కున ఆగింది. ఎక్కినవాడు దిగి ఒక సందులోకి వెళ్ళాడు. నా చూపుల్ని వాడి వెంబడేపంపాను. వాడు మళ్ళా వచ్చి "మైలాపూర్ జమునా రోడ్డు!" అన్నాడు. ఆటో శరవేగంతో దూసుకుపోయి, జమునా రోడ్డుదగ్గిర ఠక్కున ఆగింది. వాడు దిగిపోయాడు.

వాడికోసం చాలాసేపు చూసి, ఆటోను మళ్ళీ హోటలుకు దూశాను. పైకి దూకాను. సినిమానటి! "ఏమిటి, విశేషాలు?" కనిబొమలతో ప్రశ్నించాను. "నీకేం పొయ్యేకాలం? నా వెంట పడ్డావు?" అంటూ బాత్రూమ్ వేసి వెళ్ళింది, ఈ మనిషి చూస్తే డిటెక్టివులను కావిలించుకునే మనిషిగా కనపడలేదు.

నా వీపుమీద మళ్ళా ఏవో నిలబడ్డాయి. తీసిచూస్తే అవి లిఫ్టుబోయి చూపులు.

"సార్!" పిలిచాడు.

"ఏం?" పలికాను.

"మళ్ళీ రెండు హత్యలు!" దూకాను.

"ఒకటోనెంబరూ, రెండో నెంబరూ హతం!"

డబ్బాలోంచి చార్మినార్ సిగరెట్లు అయిదు తీసి ఒకేసారి అంటించి లాగాను. పొగ హోటలంతటా వదిలాను. సిగిరెట్లు అవతల పారేసి, ఒకటో నెంబరు గదిలోకి దూకాను. పక్కలో శవం. రెండో నెంబరు గదిలోకి దూకాను. డొక్కలో కత్తి! శవాలు నాతలలో రంకులరాటం తిరుగుతున్నయి.

"బోయ్?" పిలిచాను.

"సార్!" పలికాడు.

"ఈసారి ఏగది వంతు?"

"డిటెక్టివ్ కదా, మీకే తెలియాలి, సార్!"

"మూడూ, నాలుగూ! వాటిని ఒకకంట కని పెట్టి ఉండు."

టకటక! ఇనస్పెక్టర్!

"ఏమిటిది, కే యాన్! నువ్వున్నావుగదా అని ఇంటికిపోయి పడుకుంటే ఇట్లాచేశావ్?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"అంతకుణ్ణి విడుస్తాననుకున్నావా? వాడెవడో నాకిప్పుడు నమ్మకంగా తెలుసు. కాని తెల్లారే దాకా చెప్పను," చెప్పాను.

"సరె నీయిష్టం!" నిట్టూర్చాడు.

"తెల్లారటానికింకా రెండుగంటలుంది. హోటల్లో ఇంకా ఇద్దరు బతికున్నారు! నువ్వు వెళ్ళి పడుకో."

బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ ఇనస్పెక్టరు వెళ్ళాడు.

"సార్!"

"ఏం?"

"మూడూ, నాలుగూ హతం!"

"అప్పుడే ఎట్లా కనిపెట్టావ్? అనుకుంటూనే ఉన్నాను!"

"మీరు చూడమన్నారుగదా, సార్!"

"అవును, థాంక్స్‌యూ!" టెలిఫోన్ మీదికి దూకి, ఎత్తి, "అలోవ్!" పిలిచాను.

"ఇనస్పెక్టరు స్పీకింగు!"

"ఎక్కడున్నావ్? ఏంచేస్తున్నావ్?"

"కారెక్కి ఇంటికి పోతున్నాను."

"కృష్ణా! రథము మళ్ళించుము. అంతకుడు పారిపోతాడు. వెంటనే రా!"

టెలిఫోన్ కిందపడేసి మేనేజరు గదిలో కెళ్ళాను. డబ్బా లోంచి మినార్ సిగరెట్టు తీసి అంటించి, ఘాటుగాలాగి సూటిగా పొగని మేనేజరు మీదికి వదిలాను! మేనేజరు తెల్లబోయాడు.

"ఇప్పుడైనా నిజంచెప్పు! ఒకటికాదు, రెండుకాదు, మూడు కాదు, నాలుగుకాదు, ఐదుకాదు; ఆరు శవాలు! యెరెస్టు చెయ్య డానికి ఇనస్పెక్టరు వస్తున్నాడు."

"మీదగ్గిరదాచి లాభంలేదు, సార్! ఈసారికి నన్ను క్షమిం చండి, సార్!

"హె, హె, హె!" నవ్వాను. "క్షమించడమా? కల్లో మాట!"

"అయితే ఇదీ కల్లోమాటే!" అంటూ మర ఫిరంగి తీసి నాకేసి గురిపెట్టి ఫటఫటా పేల్చసాగాడు. నా కళ్లు చీకట్లయిపోయాయి! ఒళ్ళంతా ఒకటే చెమట్లు! నేను పడిపోతున్నాను...ఎక్కడికో... ఎందుకో! మరఫిరంగి హోరు మాత్రం అంతకంతకీ పెద్ద దవుతున్నది...

卐

తుళ్ళిపడి లేచికూచున్నాను. తెల్లవారొస్తోంది. మా ఇంటి పక్కగా ఏదో ఆటోరిక్షా వెళ్ళింది. భద్రం గురకపెట్టి నిద్రపోతు న్నాడు. "చచ్చిపోయిన శవం" నలిగి నజ్జునజ్జయి ఉన్నది.

★